

Kobberet er i Stigen, og det kan derfor siges med en høj Grad af Vished, at det ikke vil være muligt at erstatte Afgangen af Beholdningen, uden at Bevillingen forhøjes. Derfor beder jeg meget om, at man vil bevilge den Forhøjelse, som jeg har forlangt af Summen til Ammunition for Skydevaaben, men selv om denne Forhøjelse ikke bevilges, forudsætter jeg som givet, at jeg kan og maa følge den Plan for Skydningen, der er lagt, og at jeg, dersom det viser sig ved Aarets Slutning, at det ikke kan gøres uden at tage af Beholdningerne, da kan henaende mig til det høje Thing enten gennem Tillægsbevillingslov eller gennem en Bevilling for næste Aar. Under Nr. 74 er der foreslaaet en Nedsettelse af Bevillingen til Friktionsrør og Brandrør. Navnlige for Brandrørens Vedkommende ere Beholdningerne ganske overordentlig smaa. Vi have for nylig løst den Opgave at tilveiebringe saavel gode Perkussionsrør som gode Lidsbrandrør. Det er Apparater, som der behøves lang Tid til at kunne faae, og det er derfor, naar man skal have dem i tilstrækkelig Mængde, rigtigt at begynde paa dem i Tide. Derfor vil jeg, mine Herrer, anse det for overordentlig uheldigt, om De ville anvende et Skjøn mod mit og Artilleriets Skjøn paa dette Punkt, thi jeg kan forsikre Dem for, at det Forlangende, vi have stillet om Materiale til Friktions- og Brandrør, er saa overordentlig vel overveiet, at jeg meget vil bede Dem om paa dette Punkt ikke at foretage en saadan Nedsettelse, som efter hvad den ærede Ordfører ansætte, kun var foreslaaet efter et Skjøn. Ændringsforslaget under Nr. 76 med tilhørende Underændringsforslag under Nr. 77 er der for mit Vedkommende Intet til Hindet for at gaa ind paa, skjøndt jeg er noget betænkelig lige over for Underændringsforslaget, da de Penge, der skulle kunne raades over til Vedligeholdelsen af Bygningerne, ere forminskede med 3,000 Rbd. Jeg tør ikke benegte, at det kan være muligt at vedligeholde Bygningerne forsvarligt, om jeg end ikke faar dette Beløb, men de Herrer vide jo Allesammen, at Materiale og Arbejdsloen er i en ganske overordentlig Grad i Stigning, og jeg kan derfor ikke stille mig anderledes til Ændringsforslaget, end at jeg, hvis det bliver vedtaget, paa det Bedste skal bestrebe mig for at lade Vedligeholdelsen ske forsvarligt med de Midler, der blive bevilgede; men jeg maa tage denne Reservation, da hverken De eller jeg kunne være tjente med, at Vedligeholdelsen bliver slet, at, hvis det ikke bliver muligt, se De mig igjen paa Tillægsbevillingen for næste Aar med Anmodning om de 3,000 Rbd.

Jeg skal nu gaa over til at omtale Ændringsforslaget under Nr. 71. Thingets høitærede Formand har foreløbig ikke sat et af mig stillet Ændringsforslag, der gaar ud paa, at der skal tildeles de Menige et Bespisningsstillæg af 2 Skilling, der under visse Forhold skulle falde bort

under Forhandling, og jeg er som en Følge deraf ikke berettiget til at gaa videre ind derpaa; men jeg beder den høitærede Formand at tilgive mig, hvis jeg skulde komme til at streife ind paa det Spørgsmaal, der deri er berørt; thi det staar klart for mig, at mit Ændringsforslag om Bespisningsstillæg for de Menige hænger saa nøie sammen med den Lante, der ligger bag ved Ændringsforslaget under Nr. 71, at jeg ikke godt kan forhandle det ene uden at komme ind paa det andet. Der ligger nemlig, som jeg nævnte, den samme Grundtanke bag ved begge mine forskellige Forslag, og den samme Lante gaar igjennem flere andre Forslag, der paa andet Sted ere komne frem fra mig. For at forklare Dem det, maa jeg gaa en lille Smule tilbage, og jeg maa da sige Dem, at strax da jeg for fem Hjerdingaar siden overtog Ledelsen af Krigsbestyrelsen, sagde jeg til mig selv, at det Første, det egentlige kom an paa, var, at jeg gjorde mig det fuldstændigt klart, hvad det vilde sige at være den ansvarlige Krigsminister. Jeg var da ikke saa overordentlig bange for det juridiske Ansvar, jeg var ikke saa overordentlig bange for, at jeg ikke skulde kunne klare for mig paa en saadan Maade, at jeg kom til at løbe den Risiko, en fjørn Dag at blive stillet for Rigsretten; men jeg søgte, at der var en anden og meget større Ansvarlighed, og det var den moralske Ansvarlighed, jeg fuldstændig maatte klare mig. Jeg smigrede mig ikke med, at jeg skulde kunne udrette noget Stort; jeg var fuldstændig paa det Rene med, at hvor Meget eller hvor Lidet jeg kom til at udrette, afgang ikke af mig; men jeg var tillige paa det Rene med, at der var een Ting, som var nødvendig, og det var den, at jeg til enhver Tid havde den fulde Villie til redebon at gjøre Alt for at bringe Hæren og Landsforsvaret frem til Gavn og Ære for Fædrelandet. Det var jeg fuldstændig paa det Rene med, og det var saaledes jeg opfattede det moralske Ansvar, der paahvilede Krigsministeren. Men, mine Herrer! for at jeg kunde opfylde dette Ansvar, maatte der være to Betingelser tilstede. Den ene var den, at jeg fra første Færd vidste, hvad jeg vilde, og den anden var den, at jeg fra første Færd traadte frem for Dem og sagde, hvad det var, jeg vilde. Jeg har opfyldt begge Dele. Jeg veed, hvad jeg vil; jeg veed, hvorledes Hærvæsenet kan bringes frem, og jeg har sagt Dem det fra første Færd af. Jeg har sagt Dem, at det kan være muligt at skaffe et Forsvarsvæsen, der er betryggende; men jeg har ogsaa sagt Dem, at dette ikke var muligt, med mindre De vilde give mig de fornødne Penge dertil. Jeg skal imidlertid ikke gaa længere ind paa Sagen end høist nødvendigt, jeg skal lade alle de Spørgsmaal være udenfor, som ikke ligesom henhøre til det foreliggende Spørgsmaal, og ene indskrænke mig til at omtale min Opfattelse af Hærens levende Kræfter, der er Hovedstykket i hele Landsforsvaret.